

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΑΝΟΙΚΤΑ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

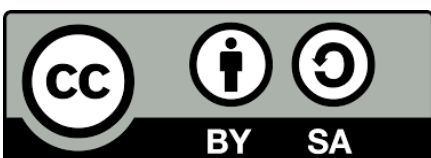
Τίτλος Μαθήματος: Εκπαιδευτική Πολιτική Ι : Επαγγελματισμός των εκπαιδευτικών και διοίκησης εκπαίδευσης

Ενότητα: Ο προβληματισμός για τον επαγγελματισμό των εκπαιδευτικών

Διδάσκουσα : Καθηγήτρια Σιάνου-Κύργιου Ελένη

Τμήμα: Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΝΟΤΗΤΑ 5^η

Ο ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Η συζήτηση για τον επαγγελματισμό των εκπαιδευτικών

Από τις δεκαετίες του '50 και του '60, ο προβληματισμός για το επαγγελματισμό των εκπαιδευτικών αναπτύσσεται παράλληλα με το αυξημένο ενδιαφέρον που δείχνουν τα κράτη για την εκπαίδευση και οφείλεται σε πολλούς παράγοντες.

Ένας από τους σημαντικότερους είναι στη διάδοση της θεωρίας του ανθρωπίνου κεφαλαίου που ανάγει την εκπαίδευση σε παράγοντα-κλειδί για την εθνική ανάπτυξη και ωθεί τις κυβερνήσεις να λάβουν μέτρα για τη διασφάλιση της ισότητας των ευκαιριών.

Είναι, επίσης, η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και η συνακόλουθη αύξηση της ζήτησης για εκπαίδευση έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση του μαθητικού πληθυσμού και το διορισμό μεγάλου αριθμού εκπαιδευτικών με χαμηλό, πολλές φορές, επίπεδο εκπαίδευσης. Το γεγονός αυτό προκαλεί ειτεταμένες συζητήσεις για την ποιότητα του έργου τους, στις οποίες προτείνονται μέτρα για τη βελτίωσή της και το μετασχηματισμό της διδασκαλίας σε επάγγελμα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του προβληματισμού είναι η μελέτη του Leiberman με τίτλο *Education as a profession* που εκδίδεται το 1956 στις ΗΠΑ, στην οποία προσπαθεί να αποδείξει πως ο μετασχηματισμός της διδασκαλίας σε επάγγελμα είναι δύσκολος, αλλά όχι ανέφικτος. Υποστηρίζει ότι τα εμπόδια δεν είναι ανυπέρβλητα, αρκεί να αντιμετωπισθούν ως προκλήσεις, αφού προηγηθεί η ρεαλιστική αποτίμησή τους. Δεν παρακωλύουν μια τέτοια εξέλιξη τα χαρακτηριστικά της διδασκαλίας και οι συνθήκες εργασίας των εκπαιδευτικών, αλλά η υποβαθμισμένη εκπαίδευσή τους και η περιορισμένη

αυτονομία κατά την άσκηση του έργου τους. Επίσης, οι διαφορές ανάμεσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών και τις επαγγελματικές ενώσεις, η χαμηλή κοινωνική προέλευση και η υπαξιολόγηση του έργου τους, παρότι συνδέεται με το κοινωνικό συμφέρον.

Για να μετασχηματισθεί η διδασκαλία σε επάγγελμα χρειάζεται να δοθούν απαντήσεις σε ουσιώδη ερωτήματα, όπως ποιος ασκεί την εξουσία στην εκπαίδευση, πώς την οικειοποιείται και τη χρησιμοποιεί, ποια επίδραση έχει στο έργο των εκπαιδευτικών. Να οικειοποιηθούν μέρος αυτής για να αναβαθμίσουν την εκπαίδευση και να διευρύνουν την αυτονομία τους. Έτσι, θα ενισχύσουν το κύρος της διδασκαλίας και θα διαπραγματεύονται τα ζητήματα που τους απασχολούν από θέσεως ισχύος. Το επιχείρημα πως αυτό είναι ανέφικτο, επειδή οι εκπαιδευτικοί συγκροτούν πολυπληθή ομάδα εργαζομένων με χαμηλή θέση στην κοινωνική δομή, οδηγεί στο παραπλανητικό δίλημμα, αν είναι προτιμότερη μια μαζική και υποβαθμισμένη από μια επιλεκτική και ποιοτικά αναβαθμισμένη εκπαίδευση.

Δεν αρκεί η αύξηση των απολαβών, αλλά χρειάζεται οι εκπαιδευτικοί να αποδεσμευτούν από τις πέραν του διδακτικού έργου υποχρεώσεις, υποστηριζόμενοι από βοηθούς με χαμηλότερο επίπεδο εκπαίδευσης, όπως συμβαίνει με τους γιατρούς και τους νοσοκόμους. Έτσι, θα αξιοποιούν το χρόνο που σπαταλούν σε υποχρεώσεις ρουτίνας για να ασκήσουν τη διδασκαλία με επαγγελματική συνέπεια. Ένα σχολείο, αναφέρει χαρακτηριστικά, με είκοσι πέντε εκπαιδευτικούς κατόχους Master μπορεί να αναβαθμισθεί, αν οι πέντε από αυτούς είναι κάτοχοι PhD και οι υπόλοιποι είκοσι βοηθοί τους με Bachelor. Χρειάζεται, επίσης, να μεταβληθεί η διδασκαλία σε επάγγελμα καριέρας και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις να λειτουργήσουν κατά τα πρότυπα επαγγελματικών ενώσεων. Κυρίως όμως να επιδιωχθεί η αναβάθμιση της εκπαίδευσης των εκπαιδευτικών που εκτιμά πως

είναι δύσκολη, επειδή το ακαδημαϊκό προσωπικό που την προσφέρει δεν έχει υψηλό επαγγελματικό status.

Στις δεκαετίες του '60 και του '70 το σχετικό ενδιαφέρον επισιιάζεται από τα νέα ρεύματα της κοινωνιολογικής θεωρίας που έχουν επίκεντρο τη συμβολή της εκπαίδευσης στην αναπαραγωγή των κοινωνικών ανισοτήτων. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών ενισχύουν τη δύναμή τους και διεκδικούν τη συμμετοχή στη διαχείριση των ζητημάτων της εκπαίδευσης, δεν δύνανται όμως να αναπτύξουν κινήσεις για να προωθήσουν τον επαγγελματισμό τους.

Ο Etzioni εντάσσει τη διδασκαλία στα *ημιεπαγγέλματα*, με το επιχείρημα ότι δε διαθέτει τα χαρακτηριστικά των επαγγελμάτων. Ανήκει στην κατηγορία των απασχολήσεων με μεγάλο αριθμό υπαλλήλων που στην πλειοψηφία τους είναι γυναίκες και προέρχονται από τις χαμηλότερες κοινωνικές τάξεις. Αυτή η κοινωνική σύνθεση μάλιστα διευκολύνει την άσκηση του κρατικού ελέγχου που περιορίζει την αυτονομία τους (Etzioni, 1969). Η εκπαίδευση των εκπαιδευτικών δεν προσφέρει υψηλού επιπέδου γνώση, ώστε να καλλιεργήσει εσωτερικές μορφές ελέγχου, την υπευθυνότητα και τη διάθεση να βελτιώνουν συνεχώς το έργο τους, όπως οι επαγγελματίες που έχουν την αυτονομία να καινοτομήσουν, παραβλέποντας ακόμη και τον αντίκτυπο της ενδεχόμενης αποτυχίας.

Το επιστημονικό ενδιαφέρον αναζωπυρώνεται τη δεκαετία του '80, όταν, όπως προαναφέρθηκε, τα ανεπτυγμένα κράτη επιχειρούν να μεταρρυθμίσουν τα εκπαιδευτικά τους συστήματα για να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης του 1973.

Οι θεωρητικοί αναλύουν τα συμπτώματα της κρίσης και αναζητούν τα βαθύτερα αίτια της, προκειμένου να προτείνουν λύσεις για την υπέρβασή της. Αξιοποιούν ποικίλες ερμηνευτικές προσεγγίσεις που καταλήγουν συχνά σε αντιφατικές εκτιμήσεις και προτάσεις. Όσοι βασίζονται στην επικρατούσα φιλελεύθερη θεωρία υποστηρίζουν ότι είναι απόδειξη της αποτυχίας του κεϋνσιανισμού, της σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής που βασίστηκε μεταπολεμικά η συγκρότηση του κοινωνικού κράτους.

Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ το 1989 επιταχύνει τις εξελίξεις, ενώ η εφαρμογή του μονεταριστικού μοντέλου ανάπτυξης επαναφέρει στο προσκήνιο τους κανόνες της κλασικής οικονομικής θεωρίας, εντείνει τη συζήτηση για την κρίση του κράτους και των θεσμών. Στο πλαίσιο αυτό εκδηλώνεται έντονο το ενδιαφέρον των κυβερνήσεων για την εκπαίδευση, στην οποία αποδίδεται μεγάλο μέρος της ευθύνης για την επικρατούσα κατάσταση. Η μεταρρύθμισή της προβάλλεται ως αναγκαιότητα για την υπέρβαση της κρίσης και τη συμβολή της στην εθνική ανάπτυξη. Η εκπαίδευση, δηλαδή, ανάγεται ταυτόχρονα σε μείζον πρόβλημα και λύση, ενώ η μεταρρύθμιση σε επείγον κοινωνικό και πολιτικό αίτημα.

Από την επισκόπηση της σχετικής βιβλιογραφίας για την εκπαιδευτική πολιτική που υιοθετούν οι κυβερνήσεις προκειμένου να μεταρρυθμίσουν τα εκπαιδευτικά τους συστήματα προκύπτουν ορισμένες αξίες επισήμανσης διαπιστώσεις:

1. Η εκπαιδευτική πολιτική διαφέρει από την αντίστοιχη του παρελθόντος, ως προς τους στόχους, τις διαχειριστικές πρακτικές και τις ειβάσεις της, αλλά συγκλίνει σε όλα τα ανεπτυγμένα δυτικά κράτη, ως προς τις βασικές της συντεταγμένες.

2. Η εκπαιδευτική πολιτική ταυτίζεται με τον εκσυγχρονισμό της εκπαίδευσης και έχει κεντρικό στόχο να βελτιωθεί η ποιότητα και η αποτελεσματικότητά της, ώστε να συμβάλει στην εθνική ανάπτυξη και να ανταποκριθεί στις ανάγκες που συνεπάγεται η ανάπτυξη της «κοινωνίας της γνώσης και της πληροφορίας», η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας και η επανάσταση των νέων τεχνολογιών.
3. Η εκπαιδευτική πολιτική προβλέπει πρακτικές που ανασυγκροτούν την οργάνωση και διοίκηση, μετασχηματίζουν τις λειτουργίες της εκπαίδευσης, με σκοπό να καταστεί πιο ευέλικτη για να καλύψει τις ανάγκες της αγοράς εργασίας που δεν περιορίζεται στα εθνικά όρια, γίνεται παγκόσμια. Δίνει έμφαση στη δια βίου εκπαίδευση και κατάρτιση, ώστε να προετοιμάζει το κατάλληλο εργατικό δυναμικό για να ανταποκριθεί στο ευμετάβλητο και πολυσύνθετο περιβάλλον, στους οικονομικούς και κοινωνικούς μετασχηματισμούς, τις πολιτικές και πολιτισμικές εξελίξεις.

Στο πλαίσιο αυτό αναζωπυρώνεται η συζήτηση για τον επαγγελματισμό των εκπαιδευτικών που αποτελεί κεντρική συνιστώσα της ρητορικής και της πολιτικής πρακτικής για τη μεταρρύθμιση. Τούτο επιβεβαιώνεται από τις επίσημες εκθέσεις εθνικών και διεθνών οργανισμών και τις προτάσεις των κυβερνήσεων, στις οποίες υποστηρίζεται ότι η διδασκαλία πρέπει ή δύναται να μεταβληθεί σε επάγγελμα, προϋπόθεση απαραίτητη για την ποιοτική βελτίωση και την αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι εκθέσεις των Carnegie Task Force και Holmes Group που δημοσιεύονται την δεκαετία του '80 στις ΗΠΑ και επηρεάζουν την εκπαιδευτική πολιτική πολλών κρατών.

Η Επιτροπή Carnegie υποστηρίζει πως το αμερικανικό έθνος δύναται να αποφύγει τον κίνδυνο της οικονομικής στασιμότητας, να αντιμετωπίσει το διεθνή ανταγωνισμό από θέση υπεροχής, αν βελτιωθεί η ποιότητα και η αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης. Προϋπόθεση είναι να γίνουν οι εκπαιδευτικοί επαγγελματίες, επαρκώς καταρτισμένοι και ικανοί να σχεδιάσουν το σχολείο του μέλλοντος.

Προτείνει μέτρα για την αναβάθμιση της εκπαίδευσής τους, ώστε να διαθέτουν υψηλού επιπέδου ειδική γνώση, να ενσωματώσουν τα κατάλληλα πρότυπα επαγγελματικής συμπεριφοράς για να ασκούν με μεγαλύτερη ευθυνότητα και αυτονομία το έργο τους. Η αυτονομία που συνεπάγεται η ενίσχυση του επαγγελματισμού δεν περιορίζει τον έλεγχο του κράτους, αφού καθορίζει τους στόχους και το περιεχόμενο των αναλυτικών προγραμμάτων, αξιολογεί τους εκπαιδευτικούς για την υλοποίησή τους.

Είναι ανάγκη να ισχύσουν πιο αυστηρά κριτήρια για την άσκηση της διδασκαλίας, ώστε να επιλέγονται οι ικανότεροι.

Να ανασυγκροτηθεί το σύστημα διοίκησης για να μεταβληθεί η διδασκαλία σε επάγγελμα καριέρας, ώστε να προσελκύει νέους επιστήμονες με υψηλές επιδόσεις.

Ακόμη, να αναδιοργανωθούν τα σχολεία για να λειτουργήσουν ως επαγγελματικές μονάδες που θα διευκολύνουν την επαγγελματική ανάπτυξη των εκπαιδευτικών.

Να απαλλαγούν οι εκπαιδευτικοί από τις διοικητικές υποχρεώσεις για να αφοσιωθούν στο διδακτικό τους έργο.

Να συγκροτηθεί ένα εθνικό συμβούλιο που θα επεξεργαστεί τους κανόνες δεοντολογίας για το επάγγελμά τους και θα ορίζει τα κριτήρια, με τα οποία θα αποτιμάται η επάρκειά τους, θα επιλέγονται τα στελέχη της εκπαίδευσης.

Παρόμοιες απόψεις διατυπώνονται στην έκθεση της ομάδας Holmes που δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ανασυγκρότηση της εκπαίδευσης των εκπαιδευτικών.

Ανάλογες προτάσεις εμπεριέχονται σε πολλά κείμενα εθνικών και διεθνών οργανισμών ή σε μελέτες που δημοσιοποιούνται μέχρι σήμερα. Σε αυτές γίνεται προσπάθεια να τεκμηριωθεί, με θεωρητικά επιχειρήματα και εμπειρικά δεδομένα, η άποψη ότι χρειάζεται η διδασκαλία να μεταβληθεί σε επάγγελμα και τούτο θα ωφελήσει τους εκπαιδευτικούς και το κοινωνικό σύνολο. Συχνά, επίσης, γίνεται προσπάθεια να ανανεωθεί το περιεχόμενο της έννοιας του επαγγελματισμού, με βάση τις αρχές του *μάνατζμεντ* που παραπέμπει σε διαδικασίες, με τις οποίες εργαζόμενοι σε δημόσιους ή ιδιωτικούς οργανισμούς καθίστανται πιο αποδοτικοί, αξιοποιούνται οι ανθρώπινοι πόροι.

Αξιοσημείωτη περίπτωση αποτελούν οι εκθέσεις του ΟΟΣΑ, στις οποίες οι εμπειρογνώμονες αξιοποιούν την κοινωνιολογική και την παιδαγωγική θεωρία για να 'κατασκευάσουν' ένα νέο τύπο επαγγελματία εκπαιδευτικού, εισάγοντας μία νέα κατηγορία ανάλυσης, αυτή του 'ανοιχτού επαγγελματισμού'.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 υποστηρίζουν ότι η ενίσχυση του επαγγελματισμού των εκπαιδευτικών είναι προϋπόθεση για την επίτευξη των στόχων της μεταρρύθμισης που επιχειρούν τα περισσότερα κράτη.

Η ποιοτική αναβάθμιση και η αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τη δυνατότητα των εκπαιδευτικών να δρουν ως επαγγελματική ομάδα. Παρότι οι διδακτικές πρακτικές διαφέρουν από τις εξατομικευμένες πρακτικές των επαγγελματιών, ο μετασχηματισμός της διδασκαλίας σε επάγγελμα δεν είναι ανέφικτος.

Η ανανεωμένη μορφή του ‘ανοιχτού επαγγελματισμού’ μάλιστα, στην οποία θα στηριχθεί, δύναται να συνεισφέρει στην οργανική σύνδεση της εκπαίδευσης με τις ευρύτερες οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις.

Η μορφή αυτή βασίζεται στη θεώρηση ότι οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να είναι ‘ανοιχτοί’ στα πορίσματα της εκπαιδευτικής έρευνας, στην κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας. Έτσι, θα έχουν τη δυνατότητα να αναπτύξουν δημιουργικές σχέσεις με τους μαθητές, τους συναδέλφους και τους γονείς, το κοινωνικό σύνολο γενικότερα. Να μαθαίνουν τους μαθητές ‘πώς να μαθαίνουν’, να επιλέγουν τους τρόπους και τα μέσα διδασκαλίας και μάθησης, να ανταποκρίνονται στην απαίτηση της διαρκούς κινητικότητας και της ανανέωσης των γνώσεών τους.

Οφείλουν, ακόμη, να γίνουν πιο ευέλικτοι, ώστε να διαχειρίζονται τα ποικίλα προβλήματα που ανακύπτουν στο σύγχρονο σχολείο από την ετερογένεια των μαθητών, τη ρευστότητα της διδακτικής πράξης. Να προσαρμόζονται στις ιδιαίτερες κάθε φορά ανάγκες και το περιβάλλον του σχολείου, τις οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές που συντελούνται.

Η ευελιξία των εκπαιδευτικών, δηλαδή, αποτελεί έννοια - κλειδί που συνδέεται με την επιβίωση των εργαζομένων στην ανταγωνιστική αγορά εργασίας. Θεωρείται χαρακτηριστικό γνώρισμα της σύγχρονης εκπαίδευσης και της κοινωνίας, απάντηση στην ανάγκη τα άτομα να ανταποκρίνονται στις απρόβλεπτες αλλαγές που ανακύπτουν στο περιβάλλον της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Για την προώθηση του ‘ανοιχτού επαγγελματισμού’ προτείνουν μέτρα που παραπέμπουν στην κοινωνιολογική παράδοση, όπως η ποιοτική αναβάθμιση της εκπαίδευσής τους, η διεύρυνση της αυτονομίας, η αναβάθμιση των καθηκόντων και η αύξηση των αμοιβών.

Επίσης, βασίζονται στις σύγχρονες προσεγγίσεις για την υιοθέτηση του νέου μοντέλου διοίκησης -Διοίκησης Ολικής Ποιότητας-, ώστε να διασφαλισθεί η ποιότητα και η αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης.

Δίνουν έμφαση στις απολογιστικές διαδικασίες των σχολικών μονάδων, την αξιολόγηση του έργου των εκπαιδευτικών, ως προϋπόθεση για να αναπτυχθεί η υπευθυνότητα και να δοθούν κίνητρα, για να καταστούν πιο αποδοτικοί. Υποστηρίζουν, ακόμη, ότι χρειάζεται να αντικατασταθεί η αντίληψη ότι οι εκπαιδευτικοί είναι ειδικοί ενός επιστημονικού κλάδου με την παραδοχή πως είναι παιδαγωγοί, εξειδικευμένοι στις διδακτικές μεθόδους, τις τεχνικές για τη διαχείριση της διδακτικής πράξης.

Θεωρούν απαραίτητη προϋπόθεση είναι να ενισχυθεί η εκπαιδευτική έρευνα και για να οργανωθεί η διδασκαλία με επιστημονικούς όρους. Μέσα από μία συνεχή διαμορφωτική διαδικασία οι εκπαιδευτικοί να αποκτήσουν την κατάλληλη επαγγελματική ταυτότητα με τις αναγκαίες ηθικές δεσμεύσεις, ώστε να ανταποκρίνονται με υπευθυνότητα στα καθήκοντά τους.

Παρότι οι εμπειρογνώμονες αναγνωρίζουν τις δυσκολίες, επιμένουν ότι η ενίσχυση του επαγγελματισμού αποτελεί ασπίδα προστασίας κατά της υποβάθμισης της διδασκαλίας, πρόκληση για τους εκπαιδευτικούς, αν επιθυμούν να εξασφαλίσουν οφέλη, προϋπόθεση για την προσαρμογή της εκπαίδευσης στην κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας, για να αξιοποιήσουν τα κράτη, κατά τα πρότυπα των επιχειρήσεων, το ανθρώπινο δυναμικό της εκπαίδευσης, ώστε να βελτιωθεί η ποιότητα της διδασκαλίας, να επιτευχθεί ο εκσυγχρονισμός της εκπαίδευσης.

**Ανοικτά Ακαδημαϊκά Μαθήματα
Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων**

Τέλος Ενότητας

Χρηματοδότηση

- Το παρόν εκπαιδευτικό υλικό έχει αναπτυχθεί στα πλαίσια του εκπαιδευτικού έργου του διδάσκοντα.
- Το έργο «**Ανοικτά Ακαδημαϊκά Μαθήματα στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων**» έχει χρηματοδοτήσει μόνο τη αναδιαμόρφωση του εκπαιδευτικού υλικού.
- Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» και συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους.

Σημειώματα

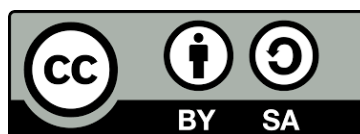
Σημείωμα Αναφοράς

Copyright Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Διδάσκουσα : Καθηγήτρια Σιάνου-Κύργιου Ελένη.
«Εκπαιδευτική Πολιτική Ι : Επαγγελματισμός των εκπαιδευτικών και διοίκησης
εκπαίδευσης. Ο προβληματισμός για τον επαγγελματισμό των εκπαιδευτικών». Έκδοση:
1.0. Ιωάννινα 2014. Διαθέσιμο από τη δικτυακή διεύθυνση:

<http://ecourse.uoi.gr/course/view.php?id=1252>.

Σημείωμα Αδειοδότησης

- Το παρόν υλικό διατίθεται με τους όρους της άδειας χρήσης Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή, Διεθνής Έκδοση 4.0 [1] ή μεταγενέστερη.

[1] <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.